

PETR OMELKA

HŘIŠNĚ BŘECLAVSKO

**137 kriminálních
případů z první republiky**

nastole

Kajicný podvodník zatčen
 DF - Břeclav 18. kv
 polednem přišel
 alorzi muž

[illegible]

Loupežnický
vražedníci

dlouhými s rumem.
brestní soud v Brně
tina zast
čka

... soud v Brně)
... ze Zbraslavi finanční stráž-
... zle mlu. Zastával je
... a našel v nich konve plné
... ovádci a pašovali si la-
... Vyzval je podle plné
... lechů a doprovázeli ho
... ema sepsan byl proto-
... vlak, vedl je Jehlička
... zaplétali důchodkovou
... zaben. Podhodkovou
... zcela pokorně. Ce-
... kolizně a jeden z
... přišel strážníkovi
... usku a kritici na
... Strážník však
... ní profi oběma
... dotíral. Nebylo
... z útoci. Nebylo
... ra-

raza v Breclavi vysvětlena.

[illegible]

Gruss aus Lundenburg 1913. 82

Wecclav. 3

Hříšné Břeclavsko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Omelka

Hříšné Břeclavsko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HŘÍŠNÉ BŘECLAVSKO

**137 KRIMINÁLNÍCH PŘÍPADŮ
Z PRVNÍ REPUBLIKY**

PETR OMELKA

Text and Photos © Petr Omelka, 2026

Fotografie: strana 33 © Sabphoto / Shutterstock.com,

strana 71 © Crisp / Shutterstock.com,

strana 21 © Milos Ruzicka / Shutterstock.com

ISBN v tištěné verzi 978-80-7448-750-7

ISBN e-knihy 978-80-7448-755-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-756-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7448-752-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

HŘÍŠNÉ BŘECLAVSKO

**137 KRIMINÁLNÍCH PŘÍPADŮ
Z PRVNÍ REPUBLIKY**

PETR OMELKA

Obsah

Co si jen tak nepřečtete...	11	1926	
Tvrď četnický chleba	13	Nakupování za pět prstů	45
Kasaři: Šlechta		Chtěli mít ve filmu prádelnu	45
od „verpánku“	16	Smrt přišla nad ránem	46
1919		Patnáctiletí učni přepadli	
Socialista zbil starostu	19	studenta	47
1920		1927	
Žid pašoval máslo do Vídně	21	Sedm jednou ranou	49
Na nádraží jako v ringu	22	Střilení na dražbě	50
1921		Pes, nejlepší přítel	
Lanžhotský pyroman	25	pohraniční stráž	51
Banda lupičů odsouzena	25	Krádež v soudní budově	51
Celý Lanžhot voněl	26	Sebevražda, nebo vražda?	52
Za poškrábaný krk		Tipař s malířským válečkem	52
do kriminálu	27	Ženy nešly pro ránu daleko	53
Do věznice za uzené	28	1928	
1922		Za vraždu pokuta 20 Kč	55
Pašeráci rumu		Oklamaný zpovědník	60
v lanžhotském lese	31	Ukradli vagonové plachty	
1923		a víno	61
Strážníci lovili		Když už se krade kolo,	
sebevražedkyni	35	mělo by být pojízdné	62
1924		Poslední oběd na svobodě	62
Tragický konec jedné hádky	37	Vražda vetešnice Terezie	
Hon na uprchlé trestance	37	Saxové	63
1925		1929	
Dámy si měly dát pozor	41	Kvalitní kasařské náčiní	
Za cizí nevěru do vězení	41	už nepoužije	73
		Výhybkář, polír a žena	74
		Chytli je podle kabátů	75

1930

Obezřetná pronajímatelka bytu	77
Krvavý konec milostného románku	77
Boxerský zápas se zlodějem kola	78
Zatýkání na střeše	79
Bytový zloděj uprchl z robotárny	79
Peníze, nebo život	79
Dopadení v dešti	80

1931

Osmé přikázání jim bylo cizí	83
Uprchlík z cizinecké legie na střeše vagonu	83

1932

Náboženské šílenství břeclavského rasa	85
Manželský čtyřúhelník	86
Noční lov u Hrušek	86
Šli na spící ženu s polenem	87

1933

Nešli pro salám	91
Vykutálený „stavební inženýr“	91
Za 10 Kč do kriminálu	92
Lupič Jan Výkup dopaden	93
Těžká újma pro lásku	94
Tajemství Jana Salajky z Moravské Nové Vsi	95
Plavec okradený u Apolla	99

Břeclavské vyšetřování kvadratury Otýlie Vranské	99
Vyloupená synagoga	101
Pálím, páliš, pálíme	102
Velkoobchod s kradeným uhlím	102

1934

Potyčka s lanžhotskými rolníky	105
Když podvodník nezná místní poměry	105
Zažehnání kletby za všechny peníze	106
Okradená bardáma	106
Progresivní pedagožka předběhla v Kosticích dobu	107
Uhlaři kamenovali železničního strážníka	108
Celá rodina otrávena	108
Slovenský lupič Karol Koranyi zadržen v Poštorné	109
Pomsta syna kostického hudebníka	110
Chtěl zabít hajného	111
Vlakový kapesní zloděj řádil	111
Tajná pálenice lihu	112
Wein und Blut v Zaječí	112
Cukerín nad zlato	114
Těžce zranil obecního strážníka	114
Úspory v kostickém komíně	115

Zaplatil dluh ukradeným rádiem	116	Otisky se nenašly, pachatelé ukradli, na co sáhli	137
Kradli zlaté šperky i olomoucké tvarůžky	116	Soucít nad polním pychem	137
Potřebovali se oholit	121	„S tebou bych chtěl mít dvojdomek“	138
Kamenem do výkladní skříně	121	Hody v Lanžhotě, lupič v Kosticích	138
Žaluzie v nedohlednu	122	Snídaně šampionů se nekonala	139
Patnáctiletý založil v Poštorné loupežný gang	122	Neměli vinohrad, ale vína plný sklep	139
Pumpa za všechny peníze	123	Tlupa uhlařů zastavila vlak	140
Za dobrotu na žebrotu	123	Tajemství zamčeného konzumu	140
Dva tajné lihovary v Břeclavi	124	Hody v Lanžhotě, cíl krvavé pomsty Brodčanů	141
Stín nad bílovickou spořitelnou	125	Kasařský omyl	142
Krvavý svátek v Břeclavi	126	Bodl souseda do oka	143
1935		Kapsářův úkryt odhalen	143
Přepadení majitele cihelny	129	Cvičitel jiu-jitsu zadržen	144
Pro žebrotu do chládku	129	Na triky podvodníků obchodnice nenaletěla	145
Finta na četníky nevyšla	129	Něžný manžel	145
Okradli a znásilnili pašeračku	130	Kostelník havaroval u breclavských jatek	146
Dopadení kasaři	131	Ukradli psací stroje, ale psát nic nechtěli	147
Fantom breclavského nádraží	132	1936	
Krvavé hody v Hruškách	133	Mladická tlupa zlodějů konečně za mřížemi	149
Za jízdu taxíkem do vazby	134	Nepozornost za 16 000 Kč	149
Páslí po uzeném	135	Chlandova tiskárna vyloupena	150
Přišel si na Pohansko pro smrt	135		
„Vaše dcera potřebuje pomoc!“	136		
Slepičí zloděj	136		

Vášniví kuřáci zatčeni	150	Poděkování	171
na bramborovém poli	150	Zdroje	171
Generálovi ukradli slepice	150	O autorovi	172
Co se v mládí naučíš...	151		
Lupičský gang na Podluží	151		
Dělal neviditelného			
pod pytlem	152		
Fotbaloví hooligans			
z Kostic	152		
Zločinec uprchl z valtické			
nemocnice	153		
Slepá spravedlnost	154		
Zloději zase řádili	156		
Rozptýlený motocyklista	156		
„Podzimní manévry“			
v plamenech	157		

1937

Nekradl, jen si vypůjčil	159
Pro věno si přišel	
s revolverem	159
Zločinecká tlupa na útěku	159
Drogistova manželka	
přistihla kasaře	160
Žena zastavila pašeráka	
polenem	161
Lehce odhalený pytlák	161

1938

Vypravili se na lov tygrů	165
Zločiny v zemědělském	
družstvu Zádruha	165

1939

A třináctý byl Jidáš	169
----------------------	-----

MORDY, LOUPEŽE, PODVODY

Co si jen tak nepřečtete...

Vezmete-li do ruky kteroukoliv knihu věnovanou městu či obci, dozajista se dozvíte, kdy se tam poprvé zasel a sklídilo, kdy dobrovolní hasiči postavili novou hasičárnu a jak se zakládal oddíl kopálistů. Nebude chybět ani kapitola folklórní opěvující tradice a vše s nimi spojené. Prostě idyla. Je vcelku pochopitelné, že události, které do charakteru této publikace nezapadají, jsou vynechány. Přesto se staly a jsou součástí historie, i když historie méně počestné. Ano, mám na mysli zločiny, které se ani Břeclavsku nevyhýbaly. Jedny jsou úsměvné a specifické, jako je specifické celé Podluží, další popisují s nádechem romantiky klasickou práci kasařů. Ty nejzávažnější mrazí stejně jako v době, kdy se udály.

Předkládám tedy literárně zpracované vybrané kauzy, jež byly zaznamenány v dobovém tisku první republiky a zaujaly tehdejší novináře. Některým byl věnován jen drobný odstaveček, jiné byly sledovány podrobně až do vynesení soudního verdiktu. Dnes to ale pro nás nejsou jen zprávy o dávných trestných činech a lidech málo mravních, přinášejí i obrázek toho, jak tehdy lidé žili, podnikali a bavili se.

Vraťme se tedy spolu s touto knížkou do období, kdy breclavská galerka chodila utrácet lup do proslulého baru Arco, kdy se u Lanžhota pašoval rum a cukerin a v Hruškách načerno páčil líh.

Na závěr této krátké předmluvy snad jen drobnou poznámku. U většiny trestných činů jsou uvedena i jména provinilců a není vyloučeno, že jejich potomci stále žijí. Jsou to ale skutky velmi dávné a dnes již na cti netratí.

Pěkné počtení a dobrou zábavu vám přeje autor.

**ČETNICKÁ
STANICE**

Tvrď čtenický chleba

Adeptovi četnického sboru muselo být alespoň 21 let; pokud byl mladší, potřeboval souhlas svého zákonného zástupce. Horní věková hranice pro přijetí činila 35 let, u legionářů pak 40 let. Přednostně byli přijímáni dělesloužící armádní poddůstojníci a legionáři. Uchazeč musel měřit minimálně 165 cm, mít vlastní zdravé zuby a ovládat „československý“ jazyk. Po prověrce zdravotní i morální způsobilosti podepisovali nováčci služební závazek na čtyři roky. Svobodní četníci byli ubytováni přímo na četnických stanicích, které fungovaly jako menší kasárna. Četnictvo podléhalo vojenskému trestnímu právu a kázeňskému řádu, což znamenalo přísnou disciplínu, pravidelné kontroly a povinnost být v případě potřeby okamžitě k dispozici.

Samotná služba nebyla lehká. Mnohakilometrové úseky, které bylo nutné projít nebo projet na kole v jakémkoliv počasí, každodenní kontakt s osobami pochybné morálky, ale mnohdy i nepřázeň a antipatie běžného obyvatelstva byly běžnou součástí života. Největším nebezpečím však byla smrt nebo doživotní zmrzačení, které od mnohých zločinců hrozilo. Dobové statistiky uvádějí, že mezi lety 1919–1933 bylo při výkonu služby zabito 78 četníků, z nichž 50 bylo ženatých a vychovávalo malé děti. Odborná veřejnost tehdy

marně apelovala na zákonodárce, aby zpřísnili tresty za nošení zbraně u soudně trestaných osob. Požadovali „stejný metr“, jaký byl údajně v té době používán v Anglii, kde přistiženému zločinci se zbraní hrozilo až deset let vězení. U nás se tyto prohřešky řešily většinou jen pokutou. Často se tak stávalo, že i obyčejný zloděj slepic použil při útěku zbraň a četníka zastřelil.

Aby toho nebylo málo, četníci byli omezováni i v osobním životě. Pokud se chtěl četník oženit, musel mít odslouženy alespoň čtyři roky a dosáhnout hodnosti strážmistra. Teprve poté mohl žádat o povolení k sňatku. Velitel předal žádost na okresní velitelství, a pokud ji schválilo, putovala na velitelství zemské. Tam se přísně prověřovala způsobilost nevěsty. Ta nesměla být majitelkou nevěstince, musela být finančně zaopatřena a mít čistý morální profil. Také nikdo z její rodiny nesměl mít problémy se zákonem. Všechna tato opatření měla za cíl chránit dobrou pověst četnického sboru. Po schválení bylo vydáno povolení na jméno konkrétní nevěsty s platností jednoho roku. Pokud se svatba nestihla, muselo se žádat znovu. Sňatek bez povolení byl považován za vojenský trestný čin a četník mohl být ze sboru okamžitě propuštěn. Od roku 1927 měli četníci navíc zrušené volební právo, nesměli se organizovat ve spolcích a měli zakázáno například hrát v hospodě karty. Do hostince směli ve službě vstoupit pouze v případech služebního zákroku.

Život četníků v prvorepublikovém Československu (1918–1939) představoval prestižní, ale velmi náročnou službu organizovanou na vojenských principech. Četníci zajišťovali pořádek na 95 % území státu, především na venkově. Museli splňovat přísná kritéria a po celou dobu služby podléhali nekompromisní disciplíně.

Kasaři: Šlechta od „verpánku“

To, že kasaři požívali v podsvětí výjimečnou úctu a byli považováni za jakousi zločineckou aristokracii, mělo své pádné důvody. Nebyli to žádní „chmatáci“ z ulice, ale lidé technicky nadaní, kteří svou inteligencí vysoko čněli nad běžnou galerkou, jíž se pohrdavě přezdívalo „uliční směs“. Elitní kasař byl studovaný praktik – sledoval novinky v konstrukci nedobytných pokladen a v zabezpečovací technice, aby pak tyto vědomosti mistrně zúročil při noční „šichtě“. Především však jejich akce vynášely sumy, o nichž se uliční směsi, živořící z prodeje kradených spodků, bicyklů nebo sousedových slepic, ani nensilo.

Kasařský život byl však jeden velký flám a peníze v jejich prstech dlouho nepobýly. Sotva „udělali ránu“, už se roztahovali v luxusních barech, nočních kabaretech a vyhlášených hospodách, kde na důkaz svého úspěchu hostili celou společnost. Značná část lupy skončila v kartách, na drahých „mickách“ (milenkách) a v náručích kněžek lásky z luxusních nevěstinců. K jejich vzhledu neodmyslitelně patřily na míru šité šaty, zlaté hodinky v kapse a drahé šperky. Kasař však pamatoval i na své řemeslo – neváhal vysázet nekřesťanské peníze za nejlepší vrtáky, autogenní soupravy a fortelné náčiní.

V kasařské hierarchii stál na samém vrcholu **Mistr**, který vládl technice otevření. K ruce měl svého **klikaře** či **světloňoše**, jenž chystal „verpánek“, svítil a při práci se od Mistra učil řemeslu. Nepostradatelnou postavou byl **tipař** – ten, kdo „vyčenichal“ vhodnou banku či úřad a zjistil, kdy bude v „ananasu“ (trezoru) nejvíce „love“. Na nejnižším stupínku, na samotném okraji té slávy, stála **zed'** – obvykle najatý zlodějíček, který mrzl venku a dával pozor, zda se neblíží četnická hlídka.

Své vybavení kasaři hrdě nazývali „**nádobíčko**“ nebo „**verpánek**“. Šlo o fortelnou práci kovářů z kalené oceli, často dělanou přímo na zakázku. Mezi legendární nástroje patřil „**rakouský nůž**“ (zvaný též „raka“ nebo „rak“), fungující jako obří otvírák na konzervy – po navrtání otvoru jím kasař doslova rozpáral ocelový plášť trezoru. Dalším pilířem výbavy byla „**Anča**“ (neboli „panna“),

mechanická vrtačka s převody upravenými pro hladký průnik pancířem.

V brašně nesměla chybět ani „**rejsna**“ na plech, hasák na ulamování klik a sady paklíčů. Skutečnou „první ligu“ však představovali **horkaři**, kteří vládli **autogenem**. Pomocí kyslíko-acetylenového hořáku dokázali propálit i ten nejsilnější pancíř. Tato práce s „bombami“ však byla nebezpečná a vyžadovala mistrovský um. Celé to nádobíčko se přenášelo v nenápadných kufrech, pečlivě omotané hadry, aby při tiché chůzi nočním městem nic zrádně necinkalo.

1919

Socialista zbil starostu

V poválečné době si někteří lidé přilepšovali různými, většinou méně legálními, způsoby, přičemž nedostatek určitých komodit využívali k lehkému obohacení.

Železničář Salajka z Týnce nemaje polností, požádal místního starostu, aby mu prodal metrák pšenice. I když starosta odmítl pšenici prodat, Salajka mu stále nadbíhal, dalo by se říci, že jej přímo pronásledoval a nabízel mu za obilninu víc a víc peněz. Když se částka vyšplhala až na 600 Kč, zeptal se udivený starosta, proč tak trvá na tom, aby mu pšenici prodal. Salajka pobaveně odvětil, že klidně dá i víc, protože ve Vídni za ni dostane minimálně jednou tolik. To starostu ještě víc utvrdilo a definitivně Salajku odmítl. Tento fakt železničáře tak rozzuřil, že za zmařený „vídeňský obchod“ starostu na místě zmlátil. Pikantní je, že lidovecký deník tehdy neopomenul zdůraznit, že dotyčný výtržník je členem Sociálně demokratické strany.

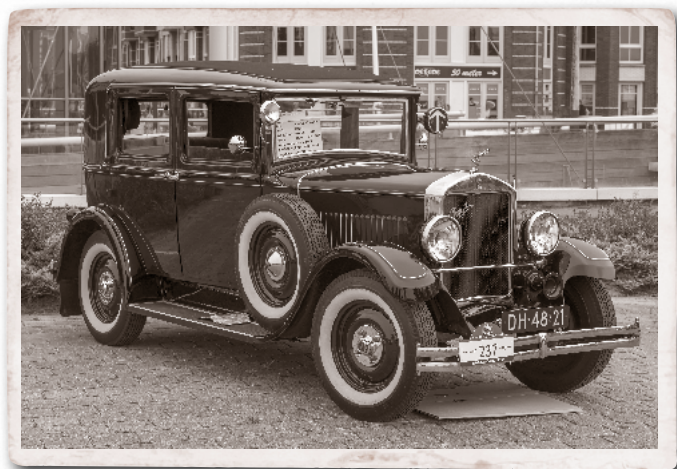
1920

Žid pašoval máslo do Vídně

Již v prosinci 1919 byl zanesen do československého práva zákon č. 28/1920 o reorganizaci finanční stráže, na jehož základě byl i na břeclovském nádraží prováděn dohled na přechod osob a zboží přes celní hranici a zabráňováno celním a jiným finančním deliktům. Do sousedního Rakouska se tehdy z Československa pašoval tabák, maso i máslo.

Zatčení jistého Artura Chleboprosa, ukrajinského žida, který skupoval v Břeclavi máslo a to pak pašoval do Vídně, ovšem nebylo dílem kontroly, nýbrž dvojnásobného udání. Všechno začalo tím, že pašerák Chlebopros podal žalobu na jistého Josefa Kubu z Břeclavi, který mu měl údajně zpronevěřit 300 Kč. Kuba nezaváhal a udal na oplátku Chleboprosa, že od obchodnice Cecilie Zellingerové nakoupil 50 kg másla, aby je propašoval do Rakouska.

K soudu se tak dostali Chlebopros, Kuba i Zellingerová. Josef Kuba byl odsouzen za zpronevěru a Cecilie Zellingerová za lichvu, protože prodávala máslo za nepřiměřeně vysokou cenu. Samotný Artur Chlebopros byl propuštěn na svobodu, protože si svůj trest, pět

Zločinci mnohdy využívali k přesunům taxi služby

měsíců za spekulativní obchod s úmyslem celního deliktu, odseděl ve vyšetřovací vazbě.

Pro nedovolený vývoz zboží byl na břevlavském nádraží zatčen i Bohumil Suchánek z Vídně. Po osobní prohlídce a ztotožnění měl být vojínem celní stráže odveden do městského vězení k podrobnému výslechu. Při eskortě se ale pokusil o útěk, a když byl pronásledován, skočil do mlýnské strouhy. Již druhý den z ní bylo vyloveno jeho tělo.

Na nádraží jako v ringu

Celníci to občas neměli na břevlavském nádraží jednoduché. Dokladem toho je incident, který vyvolal jistý Harry Silber. Tento americký občan doprovázel svoji matku na cestě do Vídně. Na nádraží v Břevlavi se rozešli, přičemž on se měl vrátit na své letní sídlo na Slovensko. Když se rozloučili a matka prošla celním odbavením, Silber si najednou vzpomněl, že jí chtěl ještě něco sdělit. Bez dovolení se hrnul do „**zrevidované místnosti**“. Když mu v tom chtěl celní zřízenec zabránit, napadl jej pěstmi jako při boxerském zápase. Většímu ublížení na těle zabránili až na pomoc přivolání kolegové. Ráznému Američanovi pak byla břevlavským okresním soudem poskytnuta příležitost, aby v chládku přemýšlel o rozdílu mezi poměry v Americe a u nás.

1921

Lanžhotský pyroman

Svémi činy se 21letý muž do Guinnessovy knihy rekordů sice nezapsal, přesto v Lanžhotě způsobil velké pozdvižení.

Jedno pondělní ráno se nad domem Josefa Buška objevila zář. A červánky to rozhodně nebyly. Hořelo mu stavení, stejně jako nedalekému Pavlu Novosadovi a Anně Čížkové. Bylo pět hodin po půlnoci a obec byla zatím tichá, jen k nádraží spěchala jistá úřednice na vlak. Když mijela dům Anny Čížkové, přehnal se kolem neznámý muž.

Po zahájení vyšetřování požárů uvedla úřednice tuto skutečnost četnictvu a na základě popisu byl zatčen jistý V. Helešic, u něhož se projevovaly „**známky duševní méněcennosti**“. Byl podroben tvrdému výslechu, z něhož vyplynulo, že byl s největší pravděpodobností strůjcem všech dvaadvaceti požárů, které během jednoho roku v Lanžhotě vznikly. Helešic byl převezen k Okresnímu soudu do Břeclavi, který rozhodl o jeho dalším osudu. O jakém, to už se v tisku nepíše.

Banda lupičů odsouzena

V noci 1. února byl vyloupen obchod Leopolda Neuspiela v Lednici a kořist nebyla malá. Byla odcizena obuv, prádlo, látky a hedvábí v hodnotě 32 207 Kč, 500 Kč v hotovosti, dále hodinky a korály. Dne 18. února bylo v Poštorné z obchodu Marii Wohlmuthové odcizeno plátno a střížní zboží za 15 250 Kč a holiči Rudolfu Kubíčkovu byly ukradeny holicí strojky, břitvy, gramofon a housle v hodnotě 2 066 Kč.

Vyšetřováním vyšlo najevo, že tyto krádeže má na svědomí lupičská skupina kolem manželů Krejčíříkových, u nichž byly v bytě nalezeny zcizené věci. Mimo jiné jim bylo prokázáno vloupání do vojenských vagonů, které vezly materiál pro polskou armádu. Z vagonů bylo odcizeno 270 párů vojenských ponožek a 725 párů vojenských podvlékaček v celkové hodnotě 57 000 Kč.

Obžalovaní, z nichž někteří měli za sebou pestrou zločineckou minulost, byli předvedeni před zemský soud v Brně, který řídil vrchní rada Neudech. Obžalovaný Krejčířík byl mnohokrát trestán za krádeže a pět let si odseděl také za „**násilné smilstvo**“, Holešic si odpykal sedm let za zločin krádeže. Vojín Brantalík byl již dřív trestán za krádež a veřejné násilí. Šulc, Jedlička, Cupal a Berger byli rovněž trestáni za krádež. Zbývající obžalovaní, překupníci bratři Jelínkové, pasák krav Smutný, Krejčíříková, Brantalíková a manželka řezníka Mitrová, nebyli dosud trestáni.

Po poradě vynesl soud nad bandou zlodějů tyto rozsudky: František Krejčířík tři roky těžkého žaláře s půstem každý měsíc, Rudolf Holešic dva a půl roku těžkého žaláře s půstem každý měsíc, František Brantalík patnáct měsíců, Jan Šulc osmnáct měsíců, Josef Jedlička, František Cupal a Ondřej Berger jeden rok, František Smutný osm měsíců, Richard Jelínek pět měsíců, Max Jelínek čtyři měsíce s čtrnáctidenními půsty. Podmínečně na čtyři měsíce byla odsouzena Anna Krejčíříková. Anna Brantalíková a Monika Mitrová byly osvobozeny.

Celý Lanžhot voněl

V červnu se vypravili do lesů v okolí Lanžhota pytláci na jeleny a stříleli na každého paroháče, který se objevil. Složili tak 160 kusů a pochopitelně všechny nemohli odnést. Les byl tedy plný mrtvé zvěře. Toho hned využili obyvatelé Lanžhota, kteří si zvěřinu odtáhli domů. Podle pamětníků celý Lanžhot tehdy voněl jelením masem. Když četníci začali kontrolovat některé chalupy, u Cyprisů se vařilo devět kilo masa a u Turků našli na pekáči sedm kilo jeleního masa.

Všechno skončilo u zemského trestního soudu v Brně, kde bylo několik obyvatel Lanžhota obžalováno ze zatajení nálezu.

Soudce Jelínek měl před sebou dvě kuchařky, Evu Cyprisovou a Annu Turkovou, a také muže, kteří jeleny z lesa přinesli. Kuchařky a Jan Fořtka vyfasovali osm dní těžkého žaláře podmínečně, Jakub Cypris byl odsouzen na čtyři neděle těžkého žaláře „bezpodmínečně“, Michal Tuček a Josef Tuček byli odsouzeni na tři neděle.

Jak pytláci dopadli, to dobový tisk už nezmiňuje.

Za poškrábaný krk do kriminálu

Když se na „podlužácké“ taneční zábavě pobili místní s přespolními, nebylo to nic neobvyklého. Tentokrát ale došlo ke konfliktu mezi občany jedné vsi a všechno skončilo až u zemského trestního soudu v Brně.

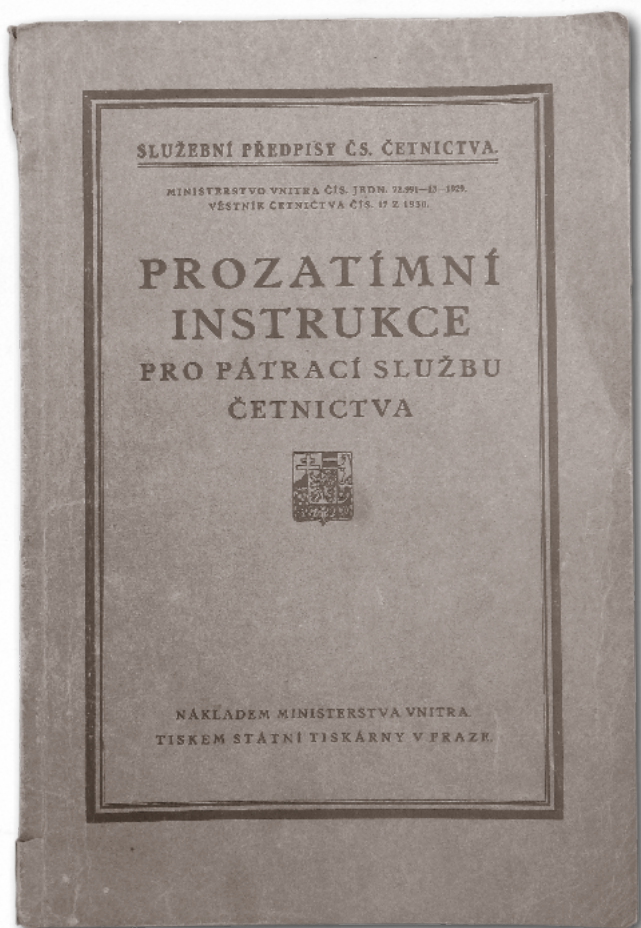
Jistý Michal Prajka řídil 20. října v Lanžhotě taneční zábavu a všechno probíhalo podle obecních regulí. Rozjařenou společnost ale vůbec nezajímalo, že hudba měla povoleno hrát jen do půlnoci, a tak se vesele hrálo dál. O půl druhé ráno se do sálu vrátil pomocník obecního bubeníka Jan Prajka a hromovým hlasem zakřičel: „**Muzikanti spat!**“ Činil tak z moci úřední především proto, že ho poslal udělat pořádek sám starosta, který šel osobně zkontrolovat, jak občané jeho příkaz splní. Když muzikanti přestali hrát, přistoupil ještě Jan Prajka ke kapelníkovi a zavelel: „**A už dost!**“

S tím ovšem zásadně nesouhlasil řídící zábavy Michal Prajka a se slovy: „**Co ty, nitkařu, ty slone, od takových prskavců si nenechám rozkazovat!**“ chytl ochránce pořádku za límec a chtěl ho ze sálu vyhodit. Prsty ale zasáhly i Prajkův krk a nehty způsobily krvavý šrám. Když starosta uviděl krev, podal v následujících dnech na Michala Prajku žalobu.

Samosoudce dr. Klein jej u zemského trestního soudu v Brně odsoudil na čtyři neděle žaláře s odkladem na tři roky za užití násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci orgánu samosprávy. Poškrábaný krk pomocníka obecního bubeníka ho tak přišel pěkně draho.

Do věznice za uzené

Dobový tisk je nazývá labužníky, ale vězeňská strava zemského trestního soudu v Brně jistě delikatesní nebyla. Zato dvanáct a půl kilogramu uzeného masa, které Albín Halámek, jeho manželka Augustýna a Karel Sedláček z Lednice odcizili, jistě lahůdkou bylo. Kolik za maso v hodnotě 425 Kč vyfasovali, už se v novinách nepíše.

1922

Pašeráci rumu v lanžhotském lese

Když byla v Americe prohibice, pašovala se z Kanady whisky. U nás nic takového sice nenastalo, ale laciný rakouský rum byl dobrou obchodní komoditou.

Jakmile finanční strážník František Jehlička z Břeclavi narazil v lanžhotském lese na dva podezřelé chlapy, bylo mu hned jasné, že tam nejsou na houbách. Zastavil je a po prohlídce jejich batohů našel dvě konve plné pašovaného rumu. Dva Slováci byli tedy vyzváni, aby ho následovali na stanici do Lanžhota, kde s nimi byl sepsán protokol, a potom měli být dopraveni do Břeclavi zaplatit clo, nebo rum odevzdat. Než se všechno odbavilo, vlak do Břeclavi odjel, a proto se vydala trojice na cestu z Lanžhota pěšky. Všechno probíhalo v klidu až do chvíle, než se jeden ze Slováků při vyhýbání louži přitočil ke strážníkovi, chytl mu pušku a křikl na společníka, aby mu pomohl. Strážník se ale chopil své hole a začal jí kolem sebe vehementně máchat. Přesila ovšem udělala své a hůl mu byla brzy vyrvána z ruky. Přesto se Jehličkovi podařilo ohnat se puškou a zasáhnout jednoho z útočníků pažbou do hlavy. Vzápětí sám dostal ránu vlastní holí, po níž upadl v bezvědomí k zemi.

Když se z mrákot probral, uviděl pašeráky i se svou puškou a holí běžet polem ke Kosticím. Rozběhl se za nimi, ale nemohl je dohnat. Oba prchající se potom překvapivě zastavili a znovu začali Jehličku napadat. Strážník usoudil, že je v nebezpečí života a volal na pomoc lidi pracující na poli. Jeho prosbu vyslyšel rolnický synek Josef Šesták, který měl s sebou „náhodou“ loveckou dvojku, a společně s rolníkem Pavlem Pyskatým začali znovu prchající Slováky pronásledovat. Když pak jeden z pašeráků zamířil na pronásledovatele strážníkovou puškou, vypálil Šesták na povel četníka Jehličky z dvojky a zasáhl toho, který držel hůl.

V ten moment už dobíhali pašeráci ke Kosticím. V mlze nabrali směr na dědinu, ale dostali se do bažiny a při brodění odhodili pušku, hůl i konve s rumem. Jednomu se podařilo bažinu přebrodit a utéct, druhý v ní uvízl a byl chycen. Jednalo se o jistého Jana Matulu z Borského Svatého Petra.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hříšné Břeclavsko.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.